

Եկեք ինձի, քոյրը յոգևած ու քննաւորուածներ...

Մատթեւոս 11:28

Հոգեւեկը, 2018թ.

№ 10 (105)

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

Հայտնի լինելով 2009թ. հայրապետ

ՄԻՆԻՍՏԵՐՈՒԹՅԱՆ ԵՂԲՈՐԴ

ԵՓՐԵՄԻ ՄԵՂՔԸ

ԻՆՉ ԵՆՔ ԸՆՏՐՈՒՄ ՄԵՆՔ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Շոյիսթիկ, 2018թ. № 10. (105)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մամիկոն Ղազարյան Մի՛ տրտմեցրու եղբորդ.....	1
Վիկտոր Ֆուց Եփրեմի մեղքը.....	4
Դմիտրի Վելիդեմկո Ի՞նչ ենք ընտրում մենք.....	8
Աղջնակի փրկությունը.....	10
Մեր խոսքը.....	11
Սրտիս կալավ.....	12

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նախադրությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՄԻ՝ ՏՐՏՄԵՑՐՈՒ ԵՂԲՈՐԴ

*«Իսկ եթե կերակուրի համար քո եղբայրդ տրտմանի, այլ դու
սիրով չվարվեցար. քո կերակուրովդ մի՛ կորսնցներ զանհկա,
որո՞ւ համար Քրիստոս մեռավ»:*

Հռովմայեցիս 14:15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, մեր օրերում չափազանց շատ են դեպքերը, երբ մարդիկ ոչ միայն կերակուրի, այլև հագուստի, հողի, անձնական դիրքի, շահի ու փառքի, նյութական ու շատ այլ պատճառներով են տրտմեցնում միմյանց: Երանի՛ք ես ավելի բացվեմ մեր աչքերը, և լուսավորվի մեր միտքը՝ հասկանալու Աստծո գերագույն սերը մեր նկատմամբ, որից ելնելով էլ Նա Իր Միածին Որդուն զոհեց մեզ համար: Քրիստոսը, թողնելով երկնային փառքը, եկավ այս մեղսալից աշխարհ և մեզ նման մեղավորների համար տանջվեց խաչի վրա, որպեսզի փրկի մեզ կորստից ու արժանացնի Երկնային թագավորությանը:

Անառակ որդու մեծ եղբայրը, ապրելով հոր տանը, չէր ուրախանում այդ տան ուրախությամբ, նրա ուրախությունը կապված էր իր բարեկամների հետ: **Ղուկաս 15:29-30** խոսքերում ասվում է. *«Ահա այսչափ տարի է, որ կը ծառայեմ քեզի, ու բնա՛ւ քու խոսքէդ դուրս չեկայ. ու երբե՛ք ուլ մը չտուիր ինձի, որ ուրախանայի իմ բարեկամներուս հետ: Բայց երբ եկավ այդ քո*

որդիդ, որ քո սրտացուածքդ անառակներու հետ կերավ, անոր մորթեցիր պարարտ գուարակը»: Հայրը պատասխանեց նրան. *«...քու այս եղբայրդ մեռած էր ու ողջնցավ, կորսուած էր ու գտնուեցավ»:* Բայց մեծ որդուն չէր ուրախացնում այն, որ եղբայրը գտնվեց, նա շատ վշտացած ասում էր՝ քո տված բոլոր ստացվածքն անառակների հետ վատնեց, իսկ դու նրան ընդունեցիր, պարարտ գվարակը մորթեցիր և խնջույք արեցիր: Նա շատ էր բարկացել և չէր ուզում տուն մտնել:

Հիշում եմ մի դեպք, որի ականատեսն եմ եղել: Տարիներ առաջ մի տարեց հավատացյալ կին իր որդու հետ ապրում էր երկու սենյականոց բնակարանում, ամուսին չուներ, իսկ աղջիկներն ամուսնացած էին և ունեին իրենց ընտանիքները: Տղայի ամուսնանալուց հետո հարսի ու սկեսուրի միջև վեճեր ու կռիվներ սկսվեցին: Այդ կռիվներն այնքան շարունակվեցին, որ տղան ու հարսը, վերցնելով իրենց փոքրիկ երեխաներին, գնացին վարձով ապրելու: Բայց սկեսուրը նրանց

Ձեռնարկ, 2018թ., №10 (105)

այնտեղ էլ հանգիստ չէր թողնում, թշնամություն էր սերմանում ամուսինների միջև: Վերջապես սկեսուրը հասավ իր նպատակին՝ հարսն ու տղան դատարանով ամուսնալուծվեցին: Այդ մասին իմանալով՝ ես գնացի այդ կնոջ տուն, որտեղ բազմիցս եղել էի հաշտության ու խաղաղության համար: Շատ զարմանք ապրեցի՝ տունը դատարկ տեսնելով. կահույքը, գորգերը, սպասքեղենը չկային: Թե ո՞ր էր տեղափոխել՝ Աստված գիտե: Նա այդ արել էր, որ տղայի ու հարսի ամուսնալուծվելուց հետո հարսին ոչինչ չհասներ: Որդու ամուսնալուծությունից մի քանի օր անց այդ կնոջը առողջական խնդիրների պատճառով տարան հիվանդանոց, որտեղ էլ մահացավ՝ ատելության ու չարախոսության մեջ լինելով: Ո՞ր գնաց նա՝ չգիտենք, բայց գիտենք, որ Պողոս առաքյալն ասում է. «...Առանց խաղաղության և սիրո սրբության ոչ մեկը Տիրոջը չի տեսնի»:

Որևէ մեկն իր հետ ո՛չ ինչ-որ բան է բերել այս աշխարհ, ո՛չ էլ տանելու է:

Դրան հակառակ՝ պատմեմ մի իրական դեպք ևս, որի մասին կարդացել եմ: Ամերիկայի մի քաղաքում հավաքույթի ժամանակ ներս է մտնում մի հարքած տղամարդ՝ իրեն շատ վատ պահելով: Տեղի հովիվը, մոտենալով նրան, համեստությամբ ուզում է համոզել, որ չխանգարի ժողովը, բայց այդ հարքած մարդը հարվածում է հովիվին: Աղմուկը լսելով՝ ոստիկանները ներս են մտնում և ձերբակալում հար-

բածին: Հովիվը գնում է դատարան ու հարցնում, թե որքան պետք է վճարի այդ մարդը իր կատարած չարության համար: Ասում են գումարի չափը, հովիվն ինքն է վճարում այդ գումարը, և հարբեցողին ազատ են արձակում՝ ասելով, որ նա, ում ինքը հարվածել է, վճարել է իր փոխարեն: Հարբեցողը դարձի է գալիս ու դառնում անկեղծ քրիստոնյա: Այդ հովիվը կատարեց Տեր Հիսուսի խոսքը՝ չարին բարիով հաղթելով:

Այսօր մեր օրերում ինչքա՜ն լավ, մաքուր, անկեղծ հավատացյալներ կան, ովքեր, անիրավության պատճառով զրկվելով շատ բաներից, ներում ու աղոթում են իրենց չարություն անողների և զրկողների համար՝ կատարելով Ավետարանի խոսքը:

Միրելիներ, դիմում ենք ձեզ. եթե դուք ձեր բանվորին զրկել եք վարձից, շտապե՛ք վերադարձնել, եթե կոպիտ եք վարվել՝ տրտմեցնելով ձեր եղբորը, հարսին կամ սկեսուրին, շտապե՛ք հաշտվել, կատարե՛ք Ավետարանի խոսքը, եթե ուզում եք, որ ձեզ համար լավ լինի: **Մատթ. 5:22-25** խոսքերում ասվում է. «...Ո՛վ որ զուր տեղը բարկանայ իր եղբոր դեմ՝ արժանի պիտի ըլլայ դատաստանի: Ո՛վ որ «սպուշ» ըստ իր եղբոր՝ արժանի պիտի ըլլայ արեանի դատաստարություն: Ո՛վ որ «յիմար» ըստ իր եղբոր՝ արժանի պիտի ըլլայ գեհենի կրակին: Ուրեմն եթե քու ընծադ զոհասեղանին վրայ բերես, ու հոն յիշես թե եղբայրդ բան մը ունի քե-

զի դեմ, հո՛ն չգէ ընծադ՝ զոհասեղանին առջեւ. նախ զնա՝ հաշարուէ՝ եղբօրդ հետ, եւ այն արեւն եկուր, որ մարուցանես ընծադ»։ Իսկ Հուդա առաքյալն ասում է. «Վա՛յ նրանց, որոնք Կայենի ճամփով զնացին, նաև Բաղասամի մոլորության պես ցանկությանը վարչքի երևից զնացին ու Կորիսի հակառակությանը պես կորսվեցին» (**Հուդա 1:11**)։ Նրանք ջուր չունեցող ամպեր են, անպտուղ ծառեր, ծովի կատաղած ալիքներ, մոլորական աստղեր, նրանց բերանից ամբարտավան խոսքեր են դուրս գալիս, և շահի համար երեսպաշտություն են անում։

Սիրելի՛ ընթերցողներ, կա՞մեկը, որ իր սիրտը խստացրել է Ավետարանի

խոսքի առջև և հաջողություն ու խաղաղություն է գտել։ Ո՛չ, դարձյալ՝ ո՛չ։

Այս բոլոր խոսքերը կարդալուց հետո մի պահ մայենք՝ մեր առօրյա կյանքի օրերը, ժամերն ինչպե՞ս ենք անցկացնում մեր ընտանիքներում, եկեղեցում և շրջապատում։ Չմոռանանք, որ բոլորս էլ պիտի կանգնենք Աստծու առջև ու հաշիվ տանք Նրան։ **Ա Պետրոս 4:17** խոսքում ասվում է. «*Բանգի ժամանակն է, որ դարասարանը Աստուծոյ փունենն սկսի և եթէ առաջ մեզմէ կը սկսի, հապա անոնց վերջը ի՞նչ պիտի ըլլայ, որոնք Աստուծոյ Ավետարանին չեն հնազանդիր*»։

Մամիկոն Ղազարյան

Ամեն մարդու մեջ պայքար է ընթանում

Մի անգամ հայրս ինձ կյանքի մի ճշմարտություն սովորեցրեց.

- Ամեն մարդու մեջ պայքար է ընթանում, որը շատ նման է երկու գայլերի պայքարին։ Գայլերից մեկը՝ ներկայացնում է չարիքը՝ նախանձը, խանդը, ավստասանքը, եսասիրությունը, մեր ես-ի նկրտումները, սուտը։ Մյուսը՝ բարին է ներկայացնում՝ խաղաղությունը, սերը, հույսը, ճշմարտությունը, բարությունը և հավատարմությունը։

Երբ նա պատմեց ինձ առաջին անգամ, ես հարցրի.

- Իսկ ո՞վ է հաղթում։

Հայրս ժպտաց ու ասաց.

– Միշտ հաղթում է նա, ում դու կկերակրես։

Պետք է ուշադիր լինել, թե ինչ մտքեր են առաջանում մեր մեջ։ Իզուր չէ, որ մարդիկ ասում են. «Կցանես միտք՝ կհնչես գործողություն, կցանես գործողություն՝ կհնչես սովորություն, կցանես սովորություն՝ կհնչես բնավորություն, իսկ բնավորություն ցանելով էլ՝ կհնչես կյանք»։ Թող սա մտորումների առիթ լինի այսօր ձեզ համար։

Անհայտ հեղինակ

Պարբերիկ, 2018թ., №10 (105)

ԵՓՐԵՄԻ ՄԵՂՔԸ

Վիկտոր Ֆոլցը ծնվել է Ղազախստանի Տալդի-Կուրգանի մարզում 1958 թվականի նոյեմբերի 15-ին: 1972 թ. Ֆոլցերի ընտանիքը տեղափոխվում է Մերձբալթիկա, 1976 թ. աշնանը, մշտական բնակության նպատակով, տեղափոխվում է Գերմանիա: 1980 թ. Վիկտոր Ֆոլցն ամուսնանում է Օլգայի հետ: 1981 թ. Վիկտոր եղբայրը դառնում է Կլոպենբուրգ քաղաքի եկեղեցու երիտասարդների ղեկավար: 1989 թ. Վիկտոր եղբորը չեռնադրում են որպես սարկապազ, իսկ չորս տարի անց նա դառնում է երեց:

2000 թ. դեկտեմբերի 29 -ին Վիկտոր Ֆոլցը չեռնադրվում է եպիսկոպոս: Այժմ նա նաև Գերմանիայի ԱՀԸ եկեղեցու ավագ եպիսկոպոսն է:

«Այն ասրէն Տէրոջմէ վախճողները Իրարու հետ խօսեցան, և Տէրը մտիկ րբաւ ու լսեց. Եւ իր առջև յիշատակի գիրք գրուեցաւ Տէրոջմէ վախճողներուն յամար» (Մատ. 3:16):

Դատավորաց գրքի 6-րդ գլխի 12-13 համարներում կարդում ենք, որ Գեղեոն անունով մեկը Մադիանացիների ձեռքից հագիվ մի փոքր ցորեն էր թաքցրել ու մի քարանձավում թաքուն ծեծում էր, որ դա էլ իր ձեռքից չառնեն: Եվ ահա այս մարդուն հայտնվում է Տիրոջ հրեշտակն ու ասում. «...Ով զօրաւոր կտրիճ, Տէրը քեզի հետ է: Եւ Գեղեոն անոր ըսաւ, ինչո՞ւ համար այս բոլոր բաները մեր գլուխը եկան. և ո՞ւր են անոր ամեն հրաշքները, զորոնք մեր հայրերը մեզի

կը պատմեն՝ ըսելով թէ Տէրը մեզ Եզդիպտոսէ հանեց»: Հրեշտակը նրան պատասխանում է. «Այդ քու զօրութիւնովդ գնա, որպէս զի Իսրայէլը Մադիանացոց ձեռքէն ազատես. չէ՞ որ ես քեզ դրկեցի» (Դատ. 6:14): Աստված Գեղեոնի մեջ ավելին էր տեսնում, քան Գեղեոնն ինքը: Եվ իսկապէս, մադիանացիների մի ողջ զորագնդի Գեղեոնը հաղթում է ընդամենը 300 հոգով: Դրանից հետո Գեղեոնի մոտ են գալիս Եփրեմի ցեղի նրա եղբայրները և սկսում են վիճել

Գեղեոնի հետ՝ դժգոհելով այն բանից, որ իրենց չեն կանչել մադիանացիների դեմ պատերազմին մասնակցելու: Գրված է, որ Գեղեոնն իր բնավորությամբ հեզ անձնավորություն էր: Նա ինքն իր անձը նվաստացնում է Եփրեմի ցեղի որդիների առաջ, Եփրեմի ցեղին բարձրացնում է ու մեծարում և իր իմաստուն խոսքերով շահում նրանց սիրտն ու հանդարտեցնում իր եղբայրների բարկությունը: Գեղեոնը հասկանում է, որ ինքն իր եղբայրների դեմ չափաի կռվի:

Թվում է, թե այսքանով Եփրեմի ցեղի հետ կապված պատմությունն ավարտվում է, բայց արի ու տես՝ ոչ: Նույն՝ Դատավորաց գրքի 11-րդ գլխում կարդում ենք Հեփթայեի մասին, որը Գադաադի առաջնորդն էր ու, պատերազմելով ամնոնացիների հետ, հաղթում է նրանց: Եփրեմի ցեղի ներկայացուցիչները, ինչպես որ գնացին Գեղեոնի մոտ իրենց դժգոհությունը հայտնելու, հիմա էլ գնում են Հեփթայեի մոտ: Հեփթայեն Գեղեոնի նման հեզ մարդ չէր, նա հիշեցնում է Եփրեմի ցեղին, որ նա իրենց կանչել է, սակայն նրանք չեն եկել... և այս հակադրությունն այնքան է սրվում, որ Հեփթայեն հավաքում է իր զորքը, կռվում նրանց հետ ու կոտորում Եփրեմի ցեղին:

Եփրեմացիք եկան գադադացիների երկիր, որպեսզի փորձեն ինչ-որ բան ապացուցել նրանց: Ինչպես առաջին անգամ, այս անգամ ևս դրսևորվեց նրանց հպարտությունն ու

փառասիրությունը: Հնարավոր է, որ նրանք այսպես էին մտածում. «Մենք Իսրայելի մեծ ցեղն ենք և թույլ չենք տա, որ մեզ անտեսեն: Մենք ցանկանում ենք մասնակցել բոլոր մեծ զործերին»: Սա լավ չէր, ինձ թվում է, որ Աստված Հեփթայեին օգտագործում էր, որպեսզի խոնարհեցնի Եփրեմի ցեղին: Եվ խոնարհության այս դասի համար Եփրեմի ցեղը վճարեց 42 հազար ցեղակիցների կյանքերով:

Երբեմն նման բաներ կարող են տեղի ունենալ նաև մեզ հետ: Ինչ-որ մեկը կարող է գալ և փորձել մեզ ինչ-որ բան բացատրել: Մենք պետք է դրսևորենք Գեղեոնի իմաստությունը: Պետք չէ վիճել և ապացուցել ճիշտ լինելը: Հեզ պատասխանով կարող ենք այդ անձնավորության բարկությունը հանդարտեցնել: Սա հատկապես կարևոր է, եթե այդպիսի բան տեղի է ունենում եկեղեցու ներսում:

Կա երևույթի հակառակ կողմը ևս, երբ մենք ենք փորձում ինչ-որ մեկին ինչ-որ բան ապացուցել: Մենք վրդով-

Պաշենժեթ, 2018թ., №10 (105)

ված ենք, բարկությամբ լեցուն. «Նրանք ինչպե՞ս համարձակվեցին ինձ հետ այդպես վարվել»: Մենք պատրաստ ենք ոտքի ելնել և պայքարել «արդարության և ճշմարտության» համար: Միգուցե մե՞նք էլ Եփրեմի ցեղի նման գնում ենք մի այլ տարածք և ցանկանում ենք մեր որոշ իրավունքներ պաշտպանել. «Չէ՞ որ մենք էլ ինչ-որ արժեք ունենք»: Կամ էլ ցանկանում ենք ապացուցել մեր ճշմարիտ լինելը՝ ցուցադրելով, թե որտեղ և ում հետ է ճշմարտությունը: Կամ էլ ցանկանում ենք կազմակերպել և իրականացնել ինչ-որ բան՝ առանց հաշվի նստելու ուրիշների հետ, իսկ հետո էլ տարակուսանքի մեջ ենք հայտնվում, թե ինչո՞ւ ենք այսքան անկարող:

Այդ ամենն այն պատճառով է, որ մենք Եփրեմի ցեղի նման դրսևորել ենք մեր հպարտությունն ու փառասիրությունը: 42 հազար ցեղակիցների կյանք կորցնելը մեծ դժբախտություն է... չէ՞ որ նրանք ոմանց որդիներն էին, ոմանց ամուսիններն ու ոմանց հայրերը: Նրանց հարազատների համար դա մեծ ողբերգություն էր, որովհետև այդ զոհվածներն իրենց հարազատներն էին: Բայց չէ՞ որ հնարավոր էր խուսափել այդ կոտորածից: Եթե Եփրեմի որդիներին չկանչեին պատերազմելու, նրանք կխուսափեին այդ զոհերից, բայց փոխանակ ուրախանալու, որ Աստված, թեկուզ և ուրիշների միջոցով, հրեաներին հաղթանակ է շնորհել թշնա-

միների նկատմամբ, նրանք վրդովվում էին: Այդ վրդովմունքի հետևանքը ողբերգությունն էր:

Եթե ինչ-որ տեղ ինչ-որ մեկը զոհվում է, դա մեզ այնքան էլ չի հուզում: Նույնիսկ հենց այս պահին, երբ դուք կարդում եք այս տողերը, ինչ-որ տեղ պատերազմ է գնում, մարդիկ են զոհվում. դա մեզ այնքան էլ չի հուզում, սակայն երբ մահանում է մեզ մոտ անձնավորություն, մենք տխրում ենք: Չգիտեմ, արդյո՞ք Եփրեմի ցեղի զոհվածներից որևէ մեկի հարազատը փորձել էր կանգնեցնել այդ եղբայրասպանությունը, սակայն կարևորը դա չէ: Մեզ համար կարևոր է հասկանալ, որ մենք կարող ենք ինչ-որ բան անել՝ կանխելու համար գալիք դժբախտությունը: Երբ մեր մերձավորներից մեկն սկսում է իրեն պահել Եփրեմի ցեղի որդիների նման՝ խառնվելով իրեն չվերաբերող գործի մեջ, փորձելով ինչ-որ բան ապացուցել, մենք ինչպե՞ս ենք մեզ դրսևորում՝ լռո՞ւմ ենք, թե՞ պաշտպանում նրան: Արդյոք չե՞նք ճաշակի կորստյան դառնությունը, ինչպես Եփրեմի ցեղը:

Ես ճանաչում եմ մեկին, որ նախ-
կինում շատ լավ, ակտիվ քրիստոնյա
էր: Նա եկեղեցու անդամ էր, Սուրբ
Հոգով և ջրով մկրտված: Եկավ մի
պահ, որ նրա ընտանիքն սկսեց քայ-
քայվել. նա մեղք գործեց, և նրա անձ-
նական կյանքն սկսեց շատ արագ
զլորվել դեպի անդունդ: Երբ գրուցում
էիր նրա հետ, պարզ էր դառնում, որ
նա գիտի ամեն ինչ սկզբից մինչև վերջ,
հոգու խորքում նա տանջվում էր ու
տառապում: Ես բազում անգամներ
ինքս ինձ տվել եմ նույն հարցը. «Ինչո՞ւ
նա չի զղջում, ինչո՞ւ չի ցանկանում
ազատագրվել»: Իսկ այդ ամենն ուներ
իր նախապատմությունը... այդ ամենը
սկսվեց այն ժամանակ, երբ նա
ծաղրում ու ծանակում էր, կոպիտ ու
արհամարհական էր արտահայտվում
եկեղեցու սպասավորների հասցեին:
Եվ այդ ամենը նա մատուցում էր
որպես Աստծուց ստացած իմաստու-
թյուն և օրհնություն: Սակայն Աստծու
մոտ ոչինչ անհետ չի անցնում: Նա
տեսնում է ամեն ինչ և հետո վար-
ձատրում մեր արածների համեմատ:

Հիշո՞ւմ եք 4-րդ Թագավորաց գրքի
4-րդ գլխում նկարագրված մարգա-
րեններից մեկի կնոջ պատմությունը.
«Ու մարգարեից որդիներուն կիներէն
կին մը Եղիսէի աղաղակելով՝ ըսաւ,
Քու ծառադ այրս մեռաւ, ու դուն քու
ծառայիդ աստուածավախ ըլլալը
գիտես, և պարտատէրը եկաւ որպէս զի
իմ երկու որդիներս իրեն ծառայ
տանէ»: Նա շատ կոնկրետ նկարա-
գրեց իր մահացած ամուսնուն.

«վախենում էր Աստծուց» և այդ բանը
հայտնի էր Եղիսէին: Այս մարդն
իրենից հետո թողել էր Աստծու վախն
ունեցողի հեղինակություն: Աստված
լուծեց այս կնոջ կարիքը, սակայն իր
կարիքի համար Եղիսէին դիմելու
համարձակությունն այս կնոջը տվել
էր այն փաստը, որ իր ամուսինը
ապրել էր աստվածավախ կյանքով:

Իսկ ի՞նչ կասեն մեր մասին մեր
զավակներն ու մեր թոռները, եթե մենք
փորձում ենք եկեղեցում ինչ-որ բան
ապացուցել, երբ մենք բարիկադներ
ենք կառուցում, երբ չենք հաշտվում, և
մեր վարքը Աստծու զավակի վար-
քագիծ չի հիշեցնում: Արդյո՞ք մենք
պատկանում ենք այն մարդկանց
թվին, ում կարելի է կոչել աստվա-
ծավախ: Արդյո՞ք միայն աստվածա-
վախության կերպարանքը չունե՞նք,
իսկ նրա գործությունն ուրացել ենք:
Ի՞նչ օրինակ ենք մենք տալիս մեր
զավակներին և ի՞նչ հետք ենք թող-
նելու մեզանից հետո շրջապատում:
Ինչպե՞ս ենք քայլում մենք Աստծու
առաջ: Արդյո՞ք չենք նմանվում Եփ-
րեմի որդիներին:

Հիշեք, որ Աստված գիտի ամեն
բան, և Նրա առաջ գրվում է «Հիշա-
տակաց» գիրքը: Ի՞նչ կասի մեզ
Աստված, երբ կանգնենք Նրա առաջ:
Եկե՛ք լինենք նրանցից, ում Աստված
կասի. «Բարի և հավատարիմ ծառա,
մտի՛ր քո Տիրոջ ուրախության մեջ»: Թող
մեզանից յուրաքանչյուրը խորհի
իր կյանքի մասին: Ամեն:

Վիկտոր Ֆոլց

Պատկերակ, 2018թ., ՓՆ 10 (105)

Ի՞նչ ե՞ք ընՏՐՈՒՄ ՄԵՆՔ

Մենք մշտապես ինչ-որ բան ընտրում ենք, ամեն ինչում և միշտ՝ սկսած շուկայի վարումզներից մինչև փոխհարաբերությունները: Ընտրության իրավունքը դրոշմված է մեզ վրա եղեմական այգում մարդու ստեղծման պահից: Հիմնականում մարդը ընտրում է այն, ինչ իր համար է լավ: Ավելի հազվադեպ՝ ինչը լավ է իր սիրելիի համար: Եվ ավելի սակավ դեպքերում՝ ինչն ավելի լավ է Աստծու համար:

Բոլորս ընտրություն ունենք՝ հարմարավետության, անվտանգության և կոչման՝ մեր աստվածային նախասահմանության միջև: Սա այն նախասահմանությունը չէ, որ մենք հաճախ շփոթում ենք «բախտ» ասվածի հետ և ամեն բան դրա վրա բարդում՝ ասելով. «Դե ամեն բան, միևնույնն է, Աստծու ձեռքերում է»: Խոսքս այն նախասահմանության մասին է, որ Աստված պատրաստել է, որի մեջ պետք է մտնել՝ որպես խոստացված երկրի:

«Մի՞թե հնարավոր չէ քայլել կոչման մեջ ու միևնույն ժամանակ լողալ հարմարավետության մեջ», - հավանաբար նման հարց շատերիդ մոտ է առաջացել: Ո՛չ, հնարավոր չէ: Այդպես չի լինում: Այսօր շատ են հնչում քարոզներ բարեկեցության ու բարգավաճման մասին, թե՛ Հիսուսը ամեն

բան կատարել է, իսկ մեզ միայն հավատալ է պետք: Բայց այդպես չի լինի: Պատճառը շատ պարզ է՝ սատանան միշտ դեմ է գնալու նրանց, ովքեր ոտնձգություն են կատարում իր իշխանության վրա:

Առաքյալները նույնպես ապրում էին այն ժամանակներում, երբ Հիսուսն արդեն արել էր ամեն բան: Եվ բոլորը, մեկից բացի, ընդունեցին տանջալից մահ, իսկ կյանքի ժամանակ անցան փորձություններով: Եկե՛ք դիտարկենք, օրինակ, Պողոս առաքյալի կյանքը՝ իր տոհմածառով, կրթությամբ, արժանապատվությամբ, կապերով ու հեղինակությամբ: Նա ավելի քան անվտանգ էր ապրում, մինչև մտավ իր կոչման մեջ: Մենք գիտենք Աստծու ծառաների շատ օրինակներ, ովքեր անցան տառապանքներով: Եվ նրանք բոլորը ապրում էին շնորհի ժամանակներում:

Եթե մերօրյա եկեղեցուն զրկեն ամեն հարմարություններից, քանի՞ հոգի կմնա այնտեղ:

Առաջին Ադամը իր ծննդյան օրից ապրում էր երկրի վրա հիասքանչ մի վայրում, մինչև իր ընտրության պահը: Երկրորդ Ադամը ծնվեց գոմում և մինչ իր կոչման մեջ մտնելու պահը ապրեց Հովսեփի ու Մարիամի տանը: Առաջին Ադամի ընտրությունը նրան հանգեցրեց Եդեմից արտաքսման: Երկ-

րորդի ընտրությունը հանգեցրեց նրան, որ Նա տեղ չունեի «իր գլուխը դնելու», իսկ հետո խաչի մահն էր սպասում Նրան:

Նրանք երկուսն էլ կորցրին հարմարավետությունը, բայց առաջինի ընտրությունը բերեց անեծքի, իսկ երկրորդինը՝ հավիտենական օրհնության ու կյանքի: Ո՞ր Ադամին ենք մենք ընտրում այսօր:

Դմիտրի Վելիդչենկո

ՔՐԻՍՏՈՆ ԵՈՒԹՅՈՒՆԸ ԼՈՎ ՊԱՏՎԻՐԱՆՆԵՐԻՑ ԲԱՂԿԱՑԱԾ ԿՐՈՆ ՉԷ

Շատերի կարծիքով քրիստոնեությունը մի շարք բացասական պատվիրաններից բաղկացած կրոն է՝ «Մի՛ արա այս կամ այն»: Նրանց ընկալումով՝ եթե հանկարծ Հիսուսին հավատան՝ մատնվելու են տխրության, ձանձրության և տարբեր սահմանափակումների:

Քանի որ ոչ ոք չի ուզում այդպես ապրել, ապա չեն ուզում իրենց կյանքը նվիրել իրենց պատկերացրած քրիստոնեությանը:

Տխուր իրողություն է, սակայն քրիստոնյաներից ոմանք այնպիսի տպավորություն են թողնում աշխարհի վրա, կարծես իրենց հավատը կազմված է մի շարք ժխտական պատվիրաններից: Սա ճշմարտության հետ ոչ մի կապ չունի:

Երբ մարդը Հիսուսին ընդունում է որպես Փրկիչ, դրանից հետո է ճշմար-

տապես ազատ դառնում:

Հիսուսն ասաց. «Եթե Որդին ազատի ձեզ, ճշմարտապես ազատ կլինեք» (Հովհաննես 8.36): Որպես հավատացյալ՝ մենք ազատ ենք անելու կամ չանելու այն ամենը, ինչը որ ուզում ենք: Սակայն Հիսուս Քրիստոսը մարդկանց ազատել է իրենց գերություններից ու կապանքներից, որ լինեն բարի ու Աստծու ուղածի պես ապրեն:

Հոգևոր կյանքը շատ հաճելի է ու բնավ ձանձրալի չէ, քանի որ ամեն օր վայելում ենք կենդանի Աստծուն ճանաչելու բերկրանքը և մեզ համար Նրա պատրաստած բարիքները. «Յնժա Տերով, և նա կտա քեզ քո սրտի ուղածները» (Սաղմոս 37.4):

**Ըստ Չոչ Մաթ-Դատելի և Դոն
Սոյունարյի «Պատասխաններ» գրքի**

Փոքիկ Բեկե, 2018թ., №10 (105)

ԱՂՋՆԱԿԻ ՓՐԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

===== Վ.Ի.Բելիխի կյանքից =====

Վիկտոր Բելիխ եղբայրը երբեմն պատմում էր իր հայրենի քաղաքի՝ Ջոլոտոնոշեի մասին, որտեղ անցել էր իր մանկությունը, Սիբիրի մասին, որտեղ ստիպված էր եղել անցկացնել աքսորի տարիները, իր բազմաթիվ ճանապարհորդությունների ժամանակ Աստծու առաջնորդություններով տեղի ունեցած սքանչելի դեպքերի և իրադարձությունների մասին:

Հատկապես հիշատակելի է Չիրչիկում (Ուզբեկստան) տեղի ունեցած պատմությունը՝ մի փոքրիկ աղջկա փրկելու մասին: Երբ Բելիխ եղբայրն իր հյուրընկալի տնից առավոտյան ուղևորվում է եպիսկոպոսական ծառայության, դեռ ավտոկայան չհասած՝ հանկարծ երկնքից ձայն է լսում. «Անհապաղ վերադարձիր տուն»:

Նա այդպես էլ անում է: Տազնապած արագացնելով քայլերը՝ նա գրեթե վազում է՝ հասկանալով, որ եթե լուրջ պատճառ չլիներ, Սուրբ Հոգին իրեն ետ չէր տանի նախօրոք օրհնած ճանապարհից:

Բելիխը ցանկանում է հնարավորինս շուտ իմանալ, թե ինչ է պատահել:

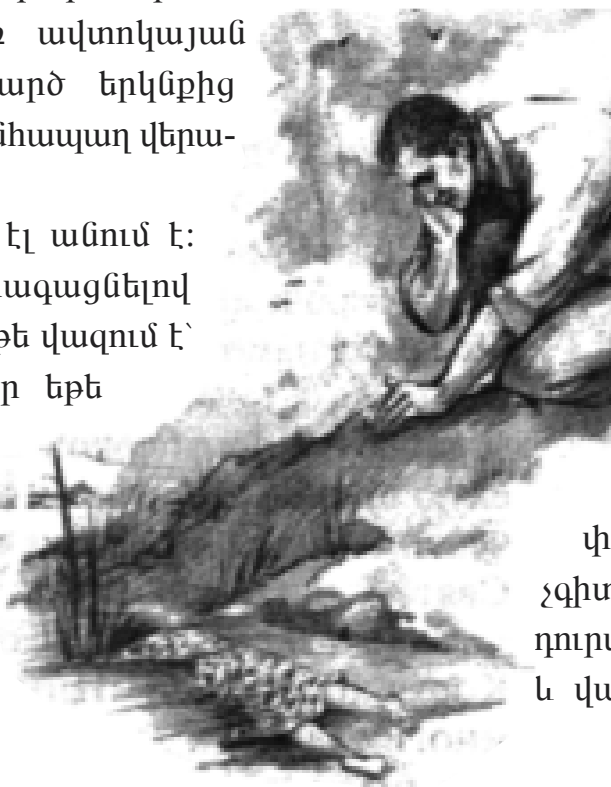
Ահա և մեծ առում, նրա վրա՝ կամուրջը: Այստեղ Բելիխը կրկին լսում է հնազանդեցնող ձայնը. «Նայիր կամուրջի տակ»:

Վիկտոր Իվանովիչն իջնում է ներքև և ջրի մեջ տեսնում ծաղկավոր հագուստով փոքրիկ աղջնակի: Երեխան սուզվել էր, և ջրի հոսանքը նրան հասցրել էր կամուրջի տակ: Առանց մի ակնթարթ հապաղելու, Բելիխ եղբայրն աղջկան հանում է ջրից՝ ցույց տալով առաջին օգնություն:

Աղջնակն սկսում է շնչել, բացում է աչքերը, և Բելիխը ճանաչում է նրան:

Նա հենց այն հավատացյալ ընտանիքի փոքր դուստրն էր, որտեղ Բելիխ եղբայրը հյուրընկալվել էր այդ գիշեր: Ընտանիքի անդամները վախեցած ու ալլալված վազում են Բելիխին ընդառաջ:

Պարզվում է, որ փոքրիկ և դեռ ոչինչ չգիտակցող աղջիկը ծածուկ դուրս է փախել տան բակից և վազել է՝ ինքն էլ չիմա-

Չոչեմբեր, 2018թ., №10 (105)

նալով, թե ուր: Մեծահասակները ոչ մի տեղ չէին կարողացել գտնել նրան:

Տարիներ անց Վիկտոր Իվանովիչին կրկին հաջողվեց լինել Չերչիկում: Պաշտամունքից հետո նրան մոտեցավ մի գեղեցիկ երիտասարդ գույգ: Կինը ողջունեց Բելիխին ուրախ ժպիտով և ներկայացավ:

- Ես այն փոքրիկ աղջիկն եմ, ում Դուք փրկեցիք առվի միջից: Իսկ սա իմ ամուսինն է,- և ամուսնու հետ խոնարհեցին գլուխները՝ ի նշան շնորհակա-

լության,- Աստված օրհնի Ձեզ:

- Այդ ես չեմ փրկել քեզ, այլ Աստված, Ով սիրում և պահպանում է Իր զավակներին,- պատասխանեց Վիկտոր Իվանովիչը: Շատ ուրախ եմ քեզ կրկին հանդիպելու համար և ուրախ եմ, որ Աստված քեզ տվել է բարի և հոգատար ամուսին, ինչը երևում է քո ծաղկուն տեսքից: Եղե՛ք միշտ օրհնյալ, Աստծու մեջ: Երջանկությունը միայն Աստծու հետ է: Առանց Նրա ոչ ոք երբեք չի կարող իրապես երջանիկ լինել:

Մ Ե Ր Խ Ո Ս Ք Ը

*Բնալ չեք քերնէն ապականեալ խօսք մը չելլէ, հապա ինչ որ աղէկ է՝
պէտք եղած շինութեանը համար, որպէս զի լսողներուն շնորհք տայ:
Եփեսացիս 4:2*

Քանի որ մեծացել եմ հոգևոր-ների ընտանիքում, երբեք տանը չեմ լսել անհարգի կամ հայիոյական խոսքեր: Մեր ժամանակ դպրոցում ևս հսկում էին աշակերտների խոսքին, այնպես որ այդ հարցը դպրոցում նույնպես լուծված էր: Իսկ եթե այդպիսի բառեր մենք լսում էինք փողոցում, ապա այն շատ արագ մոռանում էինք, և դրանք չէին կարողանում իրենց զագրելի ազդեցությունն ունենալ մեր մանուկ հոգիների վրա:

Պատկերը կտուկ փոխվեց, երբ դպրոցն ավարտելուց հետո անցա-

աշխատանքի. այդ զարշեփությունը հեղեղի նման թափվեց գլխիս: Մի քանի աշխատանքային օրվա ընթացքում ես այնքան անհարգի ու հայիոյական խոսքեր լսեցի, ինչքան չէի լսել իմ ողջ կյանքի ընթացքում: Այդ բաներն ու արտահայտություններն անընդհատ հնչում էին ականջներումս թե աշխատավայրում, թե ճանապարհին, թե տանը:

Ես չէի կարողանում հաղթահարել այս փորձությունը. ես ծնկում էի աղոթքի, իսկ այդ զարշեփությունը անընդհատ պտտվում էր գլխումս:

Սակայն չէ՞ որ Աստծու առաջ

Ձայն միջոց, 2018թ., №10 (105)

մենք կարող ենք բերել ամեն ինչ: Ես լրջորեն աղոթեցի իմ խնդրի համար և Աստված հրաշք գործեց. այդ անշնորհք բառերը կարծես անցնում էին մի ցանցի միջով, որը զատում էր ողջ կեղտը:

Ես չէի ծիծաղում իրենց պատմած անեկդոտների վրա: Նրանցից շատերին թվում էր, թե ես հումորի զգացում չունեմ, և այդ պատճառով դադարեցին ինձ անեկդոտ պատմել:

Նմանատիպ վկայություններ ես շատ եմ լսել հավատացյալներից, որոնց աղոթքներին Աստված զանազան լուծումներ է տվել: Մի այսպիսի պատմություն է պատահել մեր եկեղեցու քույրերից մեկի հետ. երբ նա ստիպված է լինում հիվանդանոց

պառկել, նրա հետ հիվանդասենյակում պառկած են լինում ևս չորս կին, ովքեր զանազան անշնորհք պատմություններ են պատմում իրենց կյանքերից: Երբ նրանք ընթրիքից հետո վերադառնում են հիվանդասենյակ, մեր քույրն առաջարկում է նրանց համար փառաբանության երգեր երգել: Նրանք սիրով համաձայնում են: Նրանք այդ մասին պատմում են մաև նրանց, ովքեր գալիս են իրենցից հետո բուժման կուրս անցնելու: Դրանից հետո, մինչև մեր քրոջ դուս գրվելը, այդ հիվանդասենյակում ոչ մի դատարկ կամ անշնորհք բան չի խոսվել:

Թող մեր խոսքի միջոցով Աստծու սուրբ անունը փառավորվի ամենուրեք:

Աննա Վելի, «Նաշի դնի», p.2126

ՄԻՏԻՍ ԿՊԱՎ

«Վասն զի Աստուծոյ խօսքը կենդանի է ու զօրեղ»:

Եբրայեցիս 4:12

ԽՍՀՄ-ում՝ տոտալ աթեիզմի դարաշրջանում, կոմունիստներից մեկն, իր կուսակցական կազմակերպության հանձնարարությամբ, առավել ջանասիրությամբ զբաղվում էր քրիստոնյաների հավաքույթները ցրելով:

Մի օր նա բացահայտում է այն տունը, որտեղ պետք է հավաքույթ լիներ: Հավաքույթը դեռ նոր է սկսված

լինում, երբ նա ներխուժում է տուն ու քարանում իր լսածից: Քարոզիչն այդ պահին կարդում էր Սաղմոս 14:1-ին խոսքից. «Անզգամը իր սրտին մեջ ըսավ թե Աստուած չկայ»:

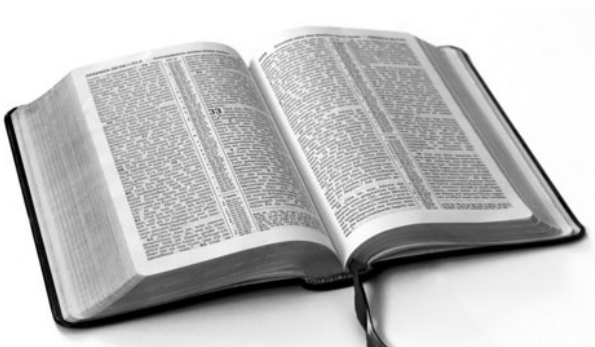
Խառնակիչը քարացած մնաց շենքին կանգնած. այդ խոսքերը խոցեցին նրան մինչև սրտի խորքը: Նա մոտեցավ քարոզիչին և խնդրեց իրեն

տալ Սուրբ Գիրքը, որպեսզի ինքն իր աչքով նորից կարդա այդ տեղը: Իսկ քարոզիչին թվաց, թե իրենից ուզում են խլել Աստվածաշունչը և արագ այն քաքցրեց, քանի որ այդ ժամանակ Աստծու Խոսք ճարելը շատ դժվար էր:

Կոմունիստը ձեռքը թափահարեց ու վիրավորանքից ցնցված հեռացավ՝ առաջին անգամ անկատար թողնելով իր սև գործը:

Ճանապարհին նա խորհում էր իր լսած խոսքերի մասին. «Հա էլի, էդ ես եմ, որ իմ սրտի մեջ ասում եմ, թե Աստված չկա: Ուրեմն այդ անզգամը ե՞ս եմ: Այլ կերպ ասած՝ հիմարը»: Կյանքում առաջին անգամ նա ինքն իրեն չէր գտնում...

Նա վերջապես գտնում է Աստվածաշունչ, բացում է համապատասխան սաղմոսը և այն լրիվ կարդում: Հատկապես կանգ է առնում մի խոսքի վրա. «Միթե չե՞նք ճանչնա ամեն անօրէնութիւն ընդդէմը, որոնք հաց ուտելու պէս իմ ժողովուրդըս կ'ուտեն, ու Տէրոջը չեն կանչեր» (Սաղմ. 14:4):

«Նորի՞ց իմ մասին», - վախեցած մտածեց նա ու հանկարծ հասկացավ. «Բանից պարզվում է, որ Աստված կա

ու հենց հիմա Նա Ինքն է ինձ հետ խոսում»:

Նրա սիրտն ավելի խռովվեց մտքերից, հակառակի նման էլ պետք է գնար մասնակցելու հերթական կուսակցական ժողովին, որտեղ պետք է զեկուցեր իր կատարած «ցրումների» մասին:

Մեր հերոսը մոտենում է հավաքված կոմունիստներից մեկին ու հարցնում.

- Դու Աստծուն հավատո՞ւմ ես:

Սա զարմացած պատասխանում է.

- Դե իհարկե չեմ հավատում:

- Անզգա՛ն,- բացականչում է մեր հերոսը:

Հետո մոտենում է մեկ ուրիշին ու դիմում նրան նույն հարցով: Լսելով նույն բացասական պատասխանը՝ նա ասում է.

- Դու էլ ես անզգամ:

Իսկ հետո բարձրաձայն դիմում է բոլոր ներկաներին.

- Ընկե՛ր կոմունիստներ, միգուցե ձեզանից որևէ մեկը հավատո՞ւմ է Աստծու գոյությանը:

- Ո՛չ, ո՛չ,- չորս կողմից հնչում են ժխտման արտահայտություններ:

- Դուք բոլորդ անզգամներ եք,- արհամարհական հայտարարում է նա և դուրս գալիս կուսակցական ժողովից:

Այս աթեիստն սկսում է հաճախել քրիստոնյաների հավաքույթներին և շուտով զոջում է իր արածների համար և Քրիստոսին ընդունում է իր սրտում:

Պոլեմիկա, 2018թ., №10 (105)

Արդեն հետազայում նա պատմում է իր հոգևոր եղբայրներին. «Երբ ես առաջին անգամ լսեցի Աստծու Խոսքը, որը հետևյալն էր. «Անզգամը իր սրտին մեջ ըսավ թե Աստուած չկայ», ես անմիջապես հասկացա, որ դա իմ մասին է, հատկապես սրտիս կպավ «անզգամ» բառը: Սկզբում նույնիսկ Տիրոջից նեղացա, իսկ հետո մտածեցի՝ բայց Նա իսկապես ճիշտ է, չէ՞ որ ինչ-որ տեղ սրտիս խորքում ես հավատում էի Աստծու գոյությանը,

սակայն իմ գործողություններով կարծես թե Նրան ասում էի. «Մի՛ խանգարիր ապրել այնպես, ինչպես ուզում եմ», այսինքն՝ մի՛ խանգարիր ինձ մեղք գործել: Իսկապես որ ես անզգամ էի: Շնորհակալ եմ Աստծուց այն բանի համար, որ Նա գիտի, թե ո՛ր անզգամին ո՛ր խոսքով արթնացնի, նրա ուշադրությունը դեպի Իրեն դարձնի և ազատի անհավատության մեղքից:

«Նաչի դնի», 23.05.2009

Խիստ ամբարիշտ մի՛ ըլլար ու յիմար մի՛ ըլլար. ինչո՞ւ համար ասենք չեկած մեռնիս: Ժողովող 7:17

Բրազիլիայի նախագահ Տանկրեդո Նետը քարոզարշավի ընթացքում ասաց, որ եթե իր կուսակցությունը հինգ հարյուր հազար չայն ստանա, ապա նույնիսկ Աստված չի կարողանա հեռացնել իրեն նախագահական աթոռից: Անշուշտ նա սրացավ իրեն հարկավոր չայների քանակը, բայց նախագահ դառնալուց մեկ օր առաջ չեռք բերեց անբուժելի հիվանդություն և շուրով մահացավ:

* * *

Աշխարհաստեղակ «Բիթլզ» խմբի երգիչ Ջոն Լենոնը հարցազրույցներից մեկի ժամանակ ասաց. «Քրիստոնեությունը կշքվի, Հիսուսը լավ մարդ էր, բայց մենք հիմա նրանից ավելի հայտնի ենք»: Շուրով նա սպանվեց ատրոնմանակի հինգ կրակոցից հենց իր երկրպագուի կողմից:

Մեռիկն Մոնրոյի մի ելույթից հետո նրան
այցելեց Բիլի Գրեհեմը և ասաց, որ Աստու
հոգին է իրեն ուղարկել՝ քարոզելու դերասանուհուն:
Քարոզիչին լսելուց հետո նա ասաց. «Ես քո Հիսուսի
կարիքը չունեմ»: Մեկ շաբաթ անց նրա դին գրան
սեփական բնակարանում:

Թոմաս Էնդրյուսը կառուցեց Տիրանիկ նավը:
Շինարարության ավարտից հետո լրագրողը
նրան հարցրեց, թե ինչպես կգնահատի նավի հզո
րությունը: Նա պատասխանեց. «Այս նավը նույնիսկ
Աստված չի կարող խորտակել»: Բոլորս գիտենք, թե ինչ
պատահեց Տիրանիկի հետ:

2005 թվականին Բրազիլիայի Կամպինաս քաղաքում մի խումբ ընկերներ
հարբած վիճակում գնացին իրենց հետ վերցնելու իրենց ընկերուհիներից
մեկին: Մայրը աղջկան ճանապարհեց մինչև մեքենան և, մտահոգվելով նրա
ընկերների արբած վիճակով, բռնեց արդեն մեքենայում տեղավորված աղջկա
ջեռքը և ասաց. «Աստված քեզ հետ, աղջիկս, թող Նա պահպանի քեզ»: Աղջիկը
պատասխանեց. «Եթե կարող է, թող տեղավորվի բեռնախցիկում, այստեղ էլ
տեղ չկա»:

Մի քանի ժամ անց լուրեր հասան
,որ մեքենան վթարի է ենթարկվել,
բոլոր ուղևորները մահացել են ավ
տոմեքենան այնպես էր ջախջախվել,
որ մեծ դժվարությամբ կարողացան
պարզել մակնիշը: Իսկ բեռնախցիկը
զարմանալիորեն անվնաս էր, ուտի
կանությունն ասաց, որ անհնար է
բեռնախցիկն անվնաս մնալ: Նրանք
մեծապես զարմացան՝ տեսնելով, որ
բեռնախցիկում դրված հավկիթներից
ոչ մեկը չի կոտրվել:

Պոլեմիկ, 2018թ., №10 (105)

ԱՌԱՎ ԵՐԿՈՒ

ԵՐԵԽԱՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Կա այսպիսի մի առակ:

Հղի կնոջ որովայնում խոսում են երկու երեխա. մեկը հավատացյալ է, մյուսը՝ անհավատ: Մեկը հարցնում է մյուսին. «Իսկ դու հավատո՞ւմ ես, որ ծննդից հետո կա կյանք»:

Հավատացյալ. «Իհարկե, բոլորին էլ հայտնի է, որ ծննդից հետո կյանք կա: Իսկ այստեղ մենք նրա համար ենք, որ դառնանք ուժեղ և պատրաստ լինենք այն ամենին, ինչը մեզ սպասում է»:

Անհավատ. «Ի՞նչ: Իմ կարծիքով՝ այդ ամենը հիմարություն է: Իրականում ծննդից հետո ոչ մի կյանք էլ չկա: Դու, օրինակ, կարո՞ղ ես գոնե պատկերացնել, թե այդ կյանքն ընդհանրապես ինչպիսին կարող է լինել»:

Հավատացյալ. «Կոնկրետ չգիտեմ, բայց հաստատ այստեղից ավելի լուսավոր, ավելի ուրախ կլինի: Եվ հնարավոր է, որ մենք, օրինակ, բերանով ուտենք, վազվզենք...»:

Անհավատ. «Դե, դա արդեն ծիծաղելի է: Մենք մեր պորտալարերն ունենք և այդպես ենք սնվում: Առանց դրա նույնիսկ հնարավոր չէ պատկերացնել: Իսկ այնտեղից դեռ ոչ ոք երբեք չի վերադարձել: Կյանքը պարզապես ավարտվում է ծննդով»:

Հավատացյալ. «Ո՛չ, ես այնքան էլ չեմ պատկերացնում, թե ինչպիսին կլինի կյանքը ծննդից հետո, բայց, ամեն դեպքում, մենք կտեսնենք մայրիկին: Նա մեզ համար հոգ է տանում»:

Անհավատ. «Մայրիկի՞ն: Դու հավատո՞ւմ ես մայրիկին: Իսկ այդ դեպքում որտե՞ղ է նա գտնվում»:

Հավատացյալ. «Դե, նա ամենուրեք է, նա մեր շուրջն է, մենք նրա շնորհիվ ենք ապրում, իսկ առանց նրա մենք չէինք կարողանա գոյություն ունենալ»:

Անհավատ. «Դա արդեն լիովին անհեթեթություն է: Ես ոչ մի մայրիկ էլ չեմ տեսել, իսկ դա նշանակում է, որ նա պարզապես գոյություն չունի»:

Հավատացյալ. «Ո՛չ, ես համաձայն չեմ: Չէ՞ որ երբեմն, երբ մեր շրջապատում ամեն բան հանդարտվում է, հնարավոր է լսել, թե նա ինչպես է երգում, զգում ենք, թե նա ինչպես է ուրախանում մեզնով: Ես հաստատ հավատում եմ, որ մեր իսկական կյանքն սկսվելու է ծննդից հետո»:

Իրականությունը չի փոխվում, անկախ նրանից՝ մենք դրան հավատո՞ւմ ենք, թե՞ ոչ:

ԻՍԿ ԴՈՒ ՀԱՎԱՏՈ՞ՒՄ ԵՍ:

Փոփոխություն, 2018թ., № 10 (105)

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ

Աստված սիրում է քեզ և ուզում է, որ հաճապաս Իրեն ու փրկություն ունենաս: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ւրվեց, որ ով Նրան հաճապա չկորչի, այլ հավիրենական կյանք ունենա»: Նրի ուզում ես մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող ես դիմել հերիսյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Քանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Անարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արտվան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպան
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Էղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբադ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Կամրադակ(Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռոբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Ղազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաթիկյան Գառնիկ (Ռոբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տալուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ԶԳՈՒՇԱՅԵՔ ՍԱՏԱՆԱՅԻՑ

Արթուն կեցեք, հսկեցեք, վասն զի չե՛ր հակառակորդը, սատանայ, մռնչող առիծի պէս կը պրըրի, ու կը փնտռէ քէ ո՛վ կըլլէ:

Ա Պեպրոս 5:8

Եւ ան որ մեղք կը գործէ, սատանայէ է, վասն զի սատանայ սկիզբէն ի վեր կը մեղանչէ, ասոր համար Աստուծոյ Որդին յայտնուեցաւ, որ սատանայի գործերը քակէ:

Ա Հովհաննու 3:8

Ձեր վրայ հագէք Աստուծոյ սպառազինութիւնը, որպէս զի կարող ըլլաք սատանայի հնարքներուն դէմ դնել:

Եփեսացիս 6:11

Եւ զարմանք մը չէ, վասն զի ինք սատանայ ալ լուսաւոր հրեշտակի կերպարանք կ'առնէ:

Բ Կորնթացիս 11:14

Դուք չե՛ր հօրմէն արանայէ էք, ու չե՛ր հօրը քաղձանքը կ'ուզէք ընել:

Հովհաննու 8:44

Այն արին չափ կողմը եղողներուն ալ պիտի ըսէ, մէկդի զացէք ինծմէ, անիծեալներ, յախրհնական կրակին մէջ՝ որ պատրաստուած է սատանայի ու իր հրեշտակներուն:

Մատթէոս 25:41